SIMON WALD-LASOWSKI

HASEBROEK-
STRAAT 7–3

STRANGER

Meer over Welcome Stranger
Welcome Stranger organiseert sinds de jaren ‘90 kunstmanifestaties en projecten in de kantlijn van het officiële kunstcircuit. Onder meer deden mee Rob Birza, Jan van de Pavert, Bastienne Kramer, Fortuyn/O’Brian, Mark Manders en Jeanne van Heeswijk. Telkens staan eenvoudigweg de gegevens centraal die als vanzelf uit de situatie voortkomen: een huis in de stad en daarmee samenhangend de wisselwerking tussen het prive vertrek en de publieksruimte, openbaarheid en privacy. De relevantie is door de jaren heen enkel toegenomen - denk aan surveillance technieken en online privacy. Notities van gastvrijheid, vreemdeling zijn en bij een plaats horen, hebben nieuwe sociale en politieke betekenis gekregen. Welcome Stranger blijft ze daarom verkennen. Het geven van ruimte aan de dialoog tussen kunstenaars onderling en het creeeren van mogelijkheden om op onverwachte plekken kunst te laten zien is daarbij belangrijk.

More about Welcome Stranger
Welcome Stranger has been organizing art events and projects on the fringes of the official circuit since the 1990s, as a comment. Participants have included Rob Birza, Jan van der Pavert, Bastienne Kramer, Fortuyn/O’Brian, Mark Manders and Jeanne van Heeswijk. Each time, the focus is simply on the data that emerges naturally from the situation: a house in the city and the related interaction between the private space and the public space, publicness and privacy. The relevance has only increased over the years—think of surveillance techniques and online privacy. Notions of hospitality, being a stranger and belonging to a place have taken on new social and political significance. Welcome Stranger continues to explore them unabated, creating space for dialogue between artists and opportunities to show art in inexpected places.

curator en directeur-bestuurder:
Marianna van der Zwaag

design: Tariq Heijboer

mondriaan fund
amsterdams fonds voor de kunst
amarte fonds

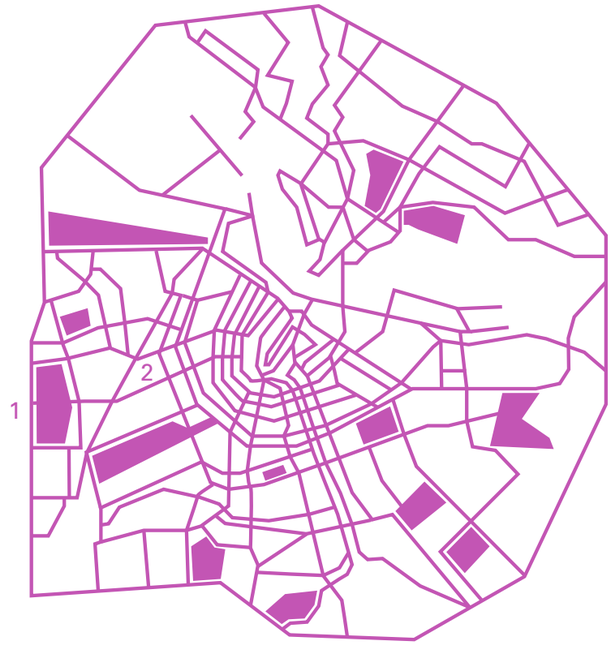

1 Minne Kersten
Schipluidenlaan 12–F
2 Simon Wald-Lasowski
Hasebroekstraat 7–3

Voor meer data en informatie over de kunstwerken in de andere straten: volg onze socials en website./ *Keep an eye on our socials and website for more dates and information on the artworks in the other streets.*

WELCOME

SCHIPLUIDEN-
LAAN 12–F

MINNE KERSTEN

Beste voorbijganger,
We nodigen je uit om kennis te maken met dit kunstwerk en de gedachten die het oproept. Deze hand-out helpt om, na je bezoek, verder te lezen over het werk, de context en over de kunstenaar.

In 2022 maken twee Amsterdamse kunstenaars op uitnodiging van Welcome Stranger een kunstwerk op de gevel van hun eigen huis. Hiermee geven ze iets persoonlijks bloot midden in hun eigen buurt, op het grensgebied tussen hun privé vertrek en de publieksruimte. Iedere voorbijganger is welkom om kennis te maken met de kunstwerken en de gedachten die ze oproepen.

Minne Kersten
Fabulator
24.06 – 24.09.22

Minne Kersten heeft voor Welcome Stranger een airconditioner op de gevel van haar huis in Amsterdam Nieuw-West geïnstalleerd. In plaats van te functioneren zoals oorspronkelijk bedoeld, namelijk het koelen van de binnenlucht, blaast het object rookringen in de buitenlucht. Deze zijn zichtbaar als cirkelvormige rookslierten die naar de hemel opstijgen om uiteindelijk in ijle lucht te verdampen.

Ventilaties en airco-units zijn al eerder in het werk van Minne Kersten verschenen, als rekwisieten in haar films en als sculpturale elementen in installaties. Ze interesseren haar als verbindingen tussen afzonderlijke ruimten in de architectuur, die zich zowel naar binnen als naar buiten kunnen verplaatsen. Het doet ook nadenken over hoe lucht circuleert en hoe het stroomt tussen de grenzen waartoe lichamen beperkt worden. In haar werk nodigt ze vaak een vervreemd element uit in een vertrouwde omgeving, om een andere verhaallijn te suggereren. Aangezien airconditionings bijna onopgemerkt blijven in het stedelijke landschap, zijn ze voor Kersten een perfect uitgangspunt om een fictief alternatief te bedenken.

Rookringen zijn een veelvoorkomende trope in films. Als het tijd is om te ontspannen, haalt een roker zijn sigaret, pijp of sigaar tevoorschijn en geniet van wat rustige contemplatie. En één van de leuke dingen die je kunt doen als je aan het roken bent, is rookringen blazen. Vooral in tekenfilms kunnen rookringen fantastische vormen aannemen. De rookringen die Minne Kersten in haar werk creëert, hebben een sterke verwijzing naar de blauwe rokende rups in Lewis Carroll's Alice in Wonderland. Zijn woorden worden gevisualiseerd als uitademingen van rook, die allerlei vormen aannemen. De rups is de belichaming van miscommunicatie. Zijn taal komt naar buiten in lettergrepen die snel vervliegen en geen zinnige logica volgen. Wanneer hij tot Alice spreekt, verdampt de wereld van betekenis, haar verward achterlatend. Beelden vallen niet samen met de woorden, en woorden betekenen niet wat we denken dat ze doen.

Tijdens de installatie van het werk spraken kunstenaar Minne Kersten en curator Marianna van der Zwaag. Onderstaand een deel van dit gesprek.

MvdZ: Kun je iets meer vertellen over je werk voor Welcome Stranger, en meer specifiek, over het ontstaan van je idee? MK: Toen ik nadacht over een werk voor de gevel van mijn huis, ging ik op zoek naar een manier om vanuit mijn binnenruimte met mensen buiten te communiceren in een andere taal dan gesproken woord - wanneer ramen en deuren gesloten zijn en je er niet op kunt vertrouwen dat gesproken woord ver reikt. Het rooksignaal is een van de oudste vormen van communicatie over lange afstand en in de eerste plaats een visuele. ("Waar rook is, is een boodschap").

MvdZ: Airco's komen vaker voor in je werk. Waar komt jouw interesse voor airco's vandaan? MK: Airco's zijn haast gecamoufleerde elementen in de stad. Gewoonlijk vind je ze aan de buitenkant van een gebouw, misschien op een dak of aan de zijkant van een gebouw. Ze zijn dusdanig een visueel onderdeel van het stedelijk landschap geworden, dat ze niet zozeer opvallen als een rariteit. Ik zie ze nog steeds als onhandige objecten die als het ware op gebouwen en daken worden geplakt en die weinig te maken hebben met het oorspronkelijke ontwerp van de architectuur. In zekere zin parasiteren ze op gebouwen. Architecten nemen ze niet op in hun ontwerp, maar de mensen die in hun huizen wonen installeren ze zelf. Ik vind het mooi dat dit gebaar de autoriteit van de architect als het ware ondermijnt.

MvdZ: In je werk speelt kwetsbaarheid een belangrijke rol. Waar komt dit vandaan? Ik voel me vaak aangetrokken tot het werken met oncontroleerbare factoren (bijv. efemere materialen, dierlijke acteurs, onstabiele omstandigheden). Ik verbind dit met dit idee dat er een archief van kennis bestaat in niet-menselijke getuigen, of het nu gaat om architecturale ruimtes, andere wezens of vervliegende elementen. In mijn werk probeer ik hier toegang tot te vinden om te zien hoe ik daar een platform voor kan creëren.

Ik laat ook graag een zekere mate van chaos en onvoorspelbaarheid toe in mijn werkproces. Het kan soms moeizaam zijn om mee te werken, maar het is tegelijkertijd nauw verbonden met de thema's in mijn werk, zoals chaos of gebrek aan controle. Ik denk dat daar ook een zekere kwetsbaarheid in zit, om dingen te laten vergaan, te laten verdampen en ze een eigen leven te laten leiden. Misschien is het ook mijn wijze van omgang met het feit dat niets blijvend is.

Dear passer-by,
We invite you to get acquainted with the work of art and the thoughts it evokes. After your visit, this hand-out will allow you to read more about the work, the context and the artist.

In 2022 two Amsterdam based artists' on invitation by Welcome Stranger create an artwork on the façade of their own house. Thereby both contributing artists reveal something personal in the middle of their own neighborhood, on the border between the private space and the public domain. Every passer-by is welcome to become acquainted with the works of art and the thoughts they evoke.

Minne Kersten
Fabulator
24.06 – 24.09.22

For Welcome Stranger, Minne Kersten installed an air conditioning unit on the facade of her house in Amsterdam Nieuw-West. Instead of functioning as its original intention of cooling the indoor air, the object is blowing smoke rings into the outdoor air. These are visible as circular puffs and seen traveling up to the sky, to eventually evaporate into thin air.

Ventilations and airco-units have appeared in her work before, as props in her films and as sculptural elements in installations. They interest her as connections between separate spaces in architecture, able to travel both in- and outdoors. It makes you think about how air is circulating, flowing between borders that bodies are restricted to. In her work, she often invites an estranged element into a familiar environment, to suggest another storyline. Since air-conditioning units go almost unnoticed in the urban landscape, they are a perfect starting point for Minne Kersten to imagine a fictional alternative.

Smoke rings are a common trope in movies. When it's time to relax, a smoker will take out their cigarette, pipe or cigar and enjoy some quiet contemplation. And one fun thing to do when you're puffing away is to blow smoke rings, i.e. visible vortex rings of smoke. Especially in cartoons, smoke rings can take on more fantastical shapes. This has a strong reference to the blue smoking caterpillar in Lewis Carol's Alice in Wonderland. His words are visualized as exhalations of smoke, taking all sorts of shapes. The caterpillar is somewhat the embodiment of miscommunication. His language comes out in syllables that evaporate quickly and do not follow a sensical logic. When he speaks to Alice, the world of meaning evaporates, leaving her confused. Images don't coincide with the words, and words don't mean what we think they do.

During the construction of the work outside, artist Minne Kersten and curator Marianna van der Zwaag spoke at length about the work. In the next column is a part of this conversation.

MvdZ: Can you tell a bit more about the work and, more specifically, about how the idea came up? MK: When thinking of a work for the facade of my house, I started looking for a way to communicate from my indoor space to people outside in another language than spoken word—when windows and doors are closed and you can't trust that spoken word will reach far. The smoke signal is one of the oldest forms of long-distance communication and foremost a visual one. ("Where there is smoke, there is a message").

MvdZ: You use airo's more often in your work. Where does this originate? MK: Airco-units are almost camouflaged elements in the city, as they have become part of the visual language of facades. You normally find them on the outside of a building, maybe on a roof or on the side of a building. They have become a common visual component of the urban landscape, so they don't stand-out so much as an oddity. I still think of them as awkward objects that are kind of pasted onto buildings, roofs and have little to do with the original design of architecture. In a sense, they are parasitising buildings. Architects do not purposely incorporate them in their design, but the people who live in their houses install themselves. I like that this gesture kind of undermines the authority of the architect.

MvdZ: Vulnerability plays an important role in your work. Where does this come from? MK: I am often drawn to work with uncontrollable factors (e.g. ephemeral materials, animal actors, unstable circumstances). I connect it to this idea that there is an archive of knowledge in non-human witnesses, whether it be architectural spaces, other species or ephemeral elements. I seek out how to access this and how to create a platform for this in my work.

I also enjoy allowing a certain degree of chaos and unpredictability into my working process. It can sometimes be a painstaking choice to work with, but it is closely linked to the themes my work deals with, like chaos and lack of control. I guess there's a vulnerability in that as well, in allowing things to decay, to evaporate and to live a life of their own. It might also be coming to terms with the fact that nothing is permanent.

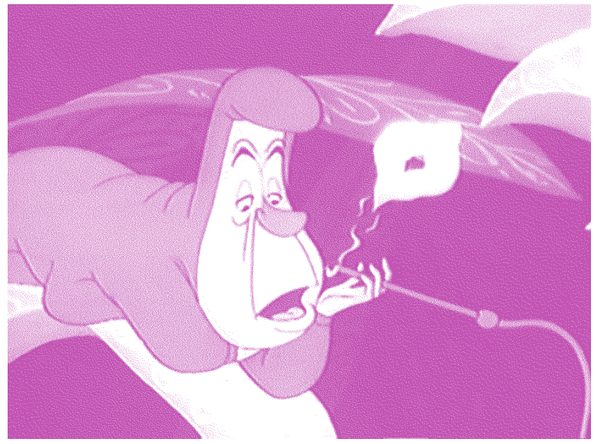

Videostill, Alice in Wonderland, 1951, © Walt Disney Pictures